

Gioacchino Pecci - papež Lev XIII.

Na papežský stolec usedl 20. února 1878, pár dní před svými 68. narozeninami, a zemřel 20. července 1903 ve věku 93 let.

Jeho předchůdce Pius IX. vládl více než 31 let, v jednom z nejdelších pontifikátů vůbec. Má se za to, že hlavním motivem kardinálů, kteří zvolili stárnoucího kardinála Pecciho na papežský trůn, bylo vyhnout se dalšímu dlouhému pontifikátu. Měli být zklamáni.

Lev byl jedním z velkých státníků Církve. Znovu nastolil prestiž Svatého stolce ve všech zemích, viděl konec Kulturkampf v Německu a doporučil francouzským katolíkům, aby se postavili za republiku. Jeho prestiž a vliv vedly k velkému rozšíření katolické církve v Americe. V encyklikách, které jsou vzorem klasického stylu, jasnosti výpovědí a přesvědčivé logiky, pojednával o nejzávažnějších otázkách ovlivňujících moderní společnost. Mezi nimi jsou Arcanum Divinae Sapientiae (1880) o křesťanském manželství; Diuturnum Illud (1881) o původu občanské moci; Immortale Dei (1885) o křesťanské ústavě států; Sapientiae Christianae (1890) o povinnostech křesťana jako občana; Libertas (1888) o skutečném významu svobody; Humanum Genus (1884) o zlu svobodného zednářství; a Rerum novarum (1891), jeho nejslavnější encyklika, o stavu dělnické třídy. Mezi jeho encykliky o katolické doktríně a morálce patří Aeterni Patris (1880) o obnově křesťanské filozofie, zvláště filozofie sv. Tomáše Akvinského; Providentissimus Deus (1893) o biblických studiích; a Tametsi Futura Prospicientibus (1900) o Ježíši Kristu, našem Vykupiteli.

Říká se, že poté, co 13. října 1884 sloužil mši svatou za přítomnosti některých kardinálů a členů vatikánského personálu, zažil papež Lev vizi o budoucnosti, týkající se Církve, v níž se na určitou dobu uvolní moc Satana. Konkrétně na 100 let. Byl tak otřesen příznakem ničení mravních a duchovních hodnot uvnitř i vně církve, že sestavil modlitbu ke svatému archandělu Michaelovi, kterou nařídil modlit se na konci každé mše v katolické církvi. Jedná se o známou modlitbu:

Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji!
Proti zlobě a úkladům ďáblovým
budiž nám záštitou,
nechať Bůh přikáže jemu, pokorně prosíme!
Ty pak, kníže vojska nebeského,
Satana a jiné duchy zlé,
kteří ke zkáze duší světem obcházejí,
božskou mocí do pekla svrhni.
Amen.

Modlitba ke svatému Michaelovi se poté důsledně pronášela v celé církvi na konci mše svaté, dokud liturgie nebyla revidována na konci 60. let 20. století.